

ЩЕ ОДИН ПОЕТИЧНИЙ ПРОМІНЬ – З ОЛЕКСАНДРІЇ

Це – Світлана Лантух, друг і активна учасниця наших музейних свят, про свідчать включені в її книгу «Мрії мої срібнокрилі» фото.

Представляти читацькому світу першу книгу дуже відповідально, бо ж, як аукнеться, так і відгукнеться. З радістю беру на себе ношу відповідальності, бо вірю в поетичне майбутнє Світлани Лантух. Знаю її років з двадцять, бо маю дружні стосунки й творчі зв'язки з кількома олександрійськими літераторами, художниками, колегами-бібліотекарями, педагогами й краєзнавцями, словом, з тими, хто творить чи любить і популяризує чужу творчість.

Саме в Олександрії у 2005 році літературний клуб «Євшан» ініціював і, за участі долинських, криворізьких, олександрівських, кримських і кіровоградських (тоді) літераторів, провів у центральній бібліотеці на чолі з її директоркою Жанною Городецькою перший в області Всесвітній день поезії. Наступною віхою зміцнення творчої дружби став альманах «Зоря материнства», укладений в тому ж році. До проекту були залучені кілька поетес із Олександрії, в т.ч. і Світлана Лантух. З того часу ця світла, духовна жінка, якій так личить її ім'я, пройшла еволюцію розвитку творчості і громадської діяльності. Колеги обрали її заступницею керівника тридцятилітнього літклубу «Джерело» Анатолія Штанька.

Поетеса «виросла», почала творити не лише російською, а й українською мовою. Своєріднішає з часом і літературний почерк. Її вірші не губляться серед творів землячок, які давно завоювали прихильність читачів, маючи книжки, – Світлани Звягінцевої, Галини Бурдової, Нелі Гончарової. У місцевій і обласній пресі друкується також як критик, є співавтором і упорядником альманахів «Джерело».

Найновіші вірші авторки, написані в зрілому віці, заслуговують нагороди такими епітетами, як: оптимістично-мажорні, драматично-мінорні, дзвінкі, ніжні, проникливі, живописно-театральні. Багатогранність образів провокує уяву на

модні нині «кліпи»: читаю публіцистичні та ліричні вірші і паралельно бачу відеоряд їх образів. До речі, олександрійці, як ніхто, вміло використовують новомодній жанр чи вид – відеопоезію на розкішних презентаціях альманахів «Джерело» у вищому коледжі культури.

Сповідуючись у віршах, Світлана Лантух ненав'язливо проповідує і свої духовні пріоритети, вибудовує образний світ природи і людей, які постійно опиняються ніби в статусі рідні. Причому, паралельно будує два світи: дорослий і дитячий, часом навіть у співавторстві з маленькою (колись) донькою.

Переважно авторка пише традиційно, і все ж, коли почуття й думки важко приневолити ритмом, розміром і римою, звертається, і не безуспішно, до верлібру чи білого вірша (правда, трапляються в них і зеленуваті рядки).

У поетеси оригінально-щедрий світогляд. Вона вважає все, що її оточує, подарованими Всесвітом скарбами. До речі, Бог у неї на рівні з людьми – серед героїв творів-молитов.

Приймаючи і сприймаючи уроки життя, то радісні, то гіркі, С. Лантух намагається ставитися до них філософськи, уміє відчутти свої провини і щиросердно покаятись у гріхах. До таких віршів і читачі йдуть, як до причастя, набуваючи прозріння і натхнення.

Світлана - гарна пейзажистка. Кожна пора року під її пером світиться особливою красою, яка наснажує і поетесу, і нас, читачів.

Шанобливо й обережно пише про творчість, поезію, митців, а Муза в неї нагадує позаштатну помічницю-референтку (у юристів це, мабуть, закономірність).

Інтимна лірика дуже тонка, охоплює проміжок реальності: від першого кохання, оспіваного дуже ніжно, до іронічних картин реалій сімейного життя, яке поети оспівують чомусь не дуже рясно ...

Пронизливо, зі світлою печаллю, прощається її лірична героїня з проминулою любов'ю, ніколи не закриваючи серце й душу перед можливою прийдешньою.

Із усього написаного вимальовується симпатична біографія розумної, ділової, соромливо-ніжної в почуттях жінки, у якої на все є своя оцінка – гармонійна, емоційно-розважлива.

Авторка-юрист уміло суміщає у віршах три іпостасі: слідчого, судді й адвоката... Пропускає через ці три кола не лише себе, а й своїх героїв. Авторка чи героїня, чи обидві – це викінчені романтики, «останні з могікан» серед тих, хто колись пісенно їздив «за туманом і за запахом тайги» – на край світу. Але вона не тільки «срібнокрила мрійниця». Переконлива поетеса і в тверезо-реальному, часом трагічному середовищі, де як патріотка бореться з проблемами, а головне – з поразками, перемогу над якими найголовнішою вважає геніальна Ліна Костенко.

Перша книга Світлани Лантух дарує нам добро, світло, тепло, залучаючи до непереможної боротьби за віру, надію й любов. Вчить стійко переживати падіння і умінню вставати з колін (але й ставати на коліна теж треба вміти).

Вірю, Світланина книга наблизить нас до ідеї: спробувати зробити Олександрію не лише столицею футболу в регіоні, а й поезії. А що? Хто – «за»?

Ви вже зачекались на цитати із віршів? Їх не буде. Читайте вірші Світлани Лантух – поетичного олександрійського сонечка. Вірю: воно вас зігріє. А презентацію книги влаштуємо у Карпенковій садибі, коли розквітне наш сад.

Антоніна Корінь, письменниця,
науковиця літературно-меморіального музею
І.К. Карпенка-Карого міста Кропивницького

Опубліковано:

газета «Народне слово», № 19 від 13.05.2021